

Club de lectura d'adults

Mònica Batet

Dilluns, 29 d'abril a les 18.30 h.

Col·labora el Servei de Biblioteques
de la Diputació de Girona.

Autora:

Mònica Batet

(El Pont de l'Armentera, 1976)

Va estudiar Filologia Catalana a la URV i treballa de professora de català i d'editora.

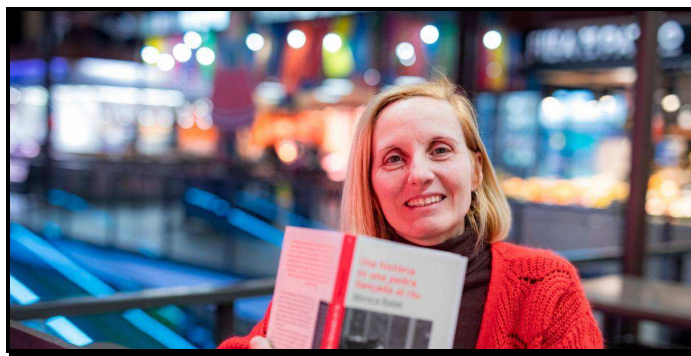
Ha publicat cinc novel·les i un recull de contes. Amb la seva primera novel·la, *L'habitació grisa* (Ed. Empúries, 2006), va guanyar el Premi de novel·la curta Just Manuel Casero. Amb la segona, *No et miris el Riu* (Ed. Meteora, 2012), va ser finalista al Premi Crexells. Amb la seva anterior novel·la, *Nou illes al nord* (Més Llibres, 2019) va guanyar el Premi Nollegiu. Alguns dels seus contes han estat traduïts a l'anglès, l'espanyol, el polonès i el grec.

<https://lafinestralectora.cat/autor/monica-batet/>

Obra:

“Mònica Batet ha escrit una desena de llibres. Li agrada triar espais concrets per a les seues històries i contar-les amb una certa voluntat documentalista. Les ciutats que protagonitzaven algunes de les novel·les

anteriors o els seus reculls de contes, *No et miris el riu*, *Neu, óssos blancs i alguns homes més valents que els altres*, *Nou illes al nord* o *Dins del cor de Chopin*, s'hi podien identificar clarament sense que calguera dir-ne el nom. Budapest, alguna ciutat de Finlàndia, el nord de Rússia potser, alguns espais de Noruega i el paisatge de Polònia feien d'escenari en unes narracions en què el lector podia aplicar el seu propi criteri d'una manera lliure.

Amb aquesta permissivitat i aquesta amable narrativa, apareix *Una història és una pedra llançada al riu*, últim treball de l'autora nascuda a El Pont d'Armentera, l'Alt Camp. Ara sembla emmarcar l'acció de nou en una ciutat inexistent, ubicada de segur a Europa, i concretament a l'Europa de la segona meitat del segle XX, aquella que va viure diversos conflictes bèl·lics i que va patir l'opressió devastadora de règims totalitaris (Alemanya, Polònia, Txecoslovàquia, Romania, Itàlia o Espanya). En qualsevol cas, es tracta d'un lloc —una ciutat— mancat de llibertats i unit a un passat mític gràcies al folklore i les tradicions populars, una de les millors armes de resistència massiva. Els cercles concèntrics a què ens porta el títol de la novel·la no són sinó les voltes que fa el temps, l'etern retorn a què la humanitat està empesa i la sorprenent i resignada actitud amb què un poble assumeix el seu destí.

De vegades llegim llibres que semblen escrits per a nosaltres mateixos. Ens sorprén el món que s’hi mostra, estranyament bell i misteriós, antic i d’enlloc. Ens en sorprenen els diàlegs, aquelles majúscules inserides en el text sense guions ni cometes, aquelles expressions, aquells records sense passat, unes anècdotes i l’aparent intranscendència. Mònica Batet va ser alumna del folklorista Josep Maria Pujol a l’URV de Tarragona, ciutat on actualment ella imparteix classes de llengua. D’aquell mestratge li deu venir la passió pel costumari popular i la rondallística.

L’element folklòric és un recurs freqüent en la seua narrativa, però és en aquesta pedra que llança ara al riu que la tradició literària té el seu protagonisme absolut. I tots els contes —orals i escrits—que es repeteixen ací i allà, que es modifiquen o es reinventen, que són els fonaments de la nostra cultura. Fet i fet, amb un estil ben original i genuí, Batet, a qui s’ha comparat amb George Orwell o Nathalie Nothomb en l’ús narratiu de les distopies, lluita contra la repressió mitjançant la paraula, travessa totes les línies imaginàries i sap transmetre el desig d’una llibertat plena, convençuda que només el poble salva el poble.”

<https://eltrapezi.com/batet-historia/>